

**[Hanne Reintoft.]**

det her i dag med de fornødne pædagogiske, sociale og økonomiske konsekvenser i sagen Christiania. Vi gjorde det ikke. For det første fordi vi er klar over, at det ikke ville blive vedtaget, og for det andet fordi vi lagde meget vægt på at fokusere på noget, vi finder et større problem, nemlig vores 150.000 arbejdsløse, selv om jeg må indrømme, at også regeringen hopper på at beskæftige sig mere med Christiania. Prioriteringen er efterhånden noget for sig selv.

Jeg er blevet spurgt om vores holdning til de foreliggende andre dagsordensforslag. Jeg vil igen sige, at vi ikke kan godtage socialdemokratiets dagsordensforslag, som vi ikke finder indebærer den løsning, vi gentagne gange har bedt om.

Vi kan godkende VS' dagsordensforslag udelukkende af den grund, at det indebærer en udskydelse, og fordi, som jeg har pointeret det én gang før i dag, vi ikke ønsker Christiania lukket, før virkelig menneskeværdige løsninger er fundet. Jeg tror ikke, dette samfund kan finde dem. Jeg erkender Christiania som et tegn på samfundets sygdom, men det vil aldrig for os fratage os retten til igen og igen at stille kravene om de mere storslåede og de mere værdige løsninger.

SF's dagsordensforslag vil vi ikke acceptere. Vi ønsker ikke at acceptere Christiania som en permanent løsning på et sygt samfunds problemer. Vi ønsker det afløst af et kollektivt fællessamfund, hvor alle kan leve og have eksistensbetingelser og gøre en fælles indsats, og derfor gør vi det på den måde, at vi stemmer for VS' dagsordensforslag.

**Justitsministeren (Orla Møller):**

Der er stillet to direkte spørgsmål til mig, det ene af hr. Wilhjelm og det andet af hr. Ninn-Hansen.

Til hr. Wilhjelm vil jeg svare, at der er ingen sag, der er så enkel, som hr. Wilhjelm er i stand til at opstille den. Det gælder naturligvis også Christiania. Det siger sig selv, at hvis man argumenterer på den måde, det lige er sket her, med at forsvarsministeriet har tabt den sag, som er anlagt af hr. Ole Krarup, så er der ikke så forfærdelig meget at diskutere, men det er en i allerhøjeste grad tvivlsom dom, der her er afsagt af hr.

Wilhjelm. Den sag, der nu på juridisk grundlag skal føres igennem, vil være alt for indviklet til, at jeg i dag skal afgive noget som helst løfte om noget som helst om, under hvilken form den skal finde sted. Det, der er det afgørende, er naturligvis, at der til enhver tid vil blive taget alle de hensyn, der nu engang skal tages til det juridiske grundlag.

Dermed har jeg i og for sig også svaret på noget af det, som hr. Ninn-Hansen spurgte mig om. Det gjorde jeg allerede i mit tidligere indlæg. Spørgsmålet lyder denne gang direkte, om jeg vil lade mennesker bebo bygninger, der er livsfarlige. Som jeg sagde i sidste omgang, er den sag eller det problem, vi befinder os midt i, noget, som har juridiske aspekter til begge sider. Det kan jeg heller ikke love en løsning på uden videre.

Jeg kan sige i forbindelse med hr. Ninn-Hansens indlæg, at jeg finder det forkert at tale om, at der er en beslutning, der er rykket. Jeg finder det også forkert at tale om, at der nu skulle være skabt uklarhed om situationen med hensyn til rømning af Christiania. Det, der har været hensigten, er at finde frem til en afvikling, der er helt i overensstemmelse med de juridiske regler, og på en rolig, afbalanceret måde.

Så kunne jeg have lyst til at sige, at netop stillet imellem de to linjer, som hr. Erlendsson og hr. Wilhjelm har bevæget sig på her i dag, så tør jeg nok antyde, at hr. Kjeld Olesens dagsordensforslag er udtryk for den besindighed, hvormed man behandler sager, hvor det drejer sig både om jura og om mennesker.

**Økonomiministeren (Per Hækkerup):**

Jeg har kun en enkelt bemærkning til hr. Knud Jespersen, som kom til assistance for sine ordførere med sit indlæg her og mente at kunne bygge i hvert fald en del af sit indlæg på en formodet modsætning imellem opfattelserne hos statsministeren og finansministeren og undertegnede. Det tror jeg hr. Knud Jespersen vil have overordentlig svært ved at finde dokumenteret i vores udtalelser, og det ville også være ejendommeligt, for der er ikke en sådan forskel i opfattelserne.

Vi står over for en situation, hvor hensyn til arbejdsløshedens bekæmpelse givetvis rejser nogle ganske alvorlige problemer med